Alexandr Dugin: Elity dosud nepochopily, že “to” je navždy

- CZ24 News | 21. srpna 2022

RUSKO: Musíme dát odpověď na to, jak žít mimo Západ. Nemůžeme převzít jejich model a použít ho v naší zemi. Podle tohoto modelu jsme zločinci, nepřátelé, spodina a tak dále. To bychom se vychovávali k nenávisti k sobě samým.

****

Dne 21.8. byl spáchán atentát na Duginovu dceru skrze nastraženou nálož v jejím osobním autě. Životopis Alexandra Dugina v ruštině najdete ZDE. Přeložený rozhovor byl vysílán 24. června 2022 a jeho zvukový záznam a přepis v ruštině najdete ZDE. Přeložil Václav Umlauf a spíše volně, kvůli pochopení celkového smyslu.

****

Sergej Mardan (dále SM) diskutuje s filozofem Alexandrem Duginem (dále AD) o tom, jaký je nový význam Ruska jako státního útvaru a jeho obyvatel. Rádio “Komsomolskaja pravda” vysílá Sergeje Mardana. Budeme hovořit s ruským filozofem Alexandrem Duginem. Alexandre Gelijeviči, dobrý den.

AD: Dobrý den.

SM: Před vysíláním se mě jeden známý zeptal, když zjistil, že budu mluvit s Duginem: O čem budeš mluvit? Jaký je program? A já na to, že budu hovořit s ruským filozofem. A budeme mluvit o věčnosti. A nechal jsem to plavat. Pak mě napadlo: Filozofie je vlastně rozhovor o věčnosti. Nebo o trvalých věcech. Můžete se k tomu vyjádřit?

AD: Myslím, že často nechápeme, co je to filozofie. Myslíme si, že je to něco zvláštního, věda mezi vědami, a to ta nejabstraktnější, která nemá nic společného s ničím. Když mluvíme o věčnosti, zní to poněkud ironicky. O něčem nedůležitém, bezzásadovém, o něčem, co neexistuje, o něčem, čím se baví dospělí, aby se zbavili nejrůznějších drtivých a vážných problémů, povinností a tak dále. Ve skutečnosti tomu tak není. Dokonce i titul “Ph.D.” se v angličtině nazývá *Philosophy Doctor*, zkráceně PhD. To není fyzik, chemik, ekonom, matematik, ani odborník na ropu a plyn. Pokud se jedná o doktorát, jde především o doktorát. Filozofie je ve skutečnosti mnohem důležitější a potřebnější. Protože na ní závisí všechno ostatní. A tato věčnost, na kterou často zapomínáme, nebo s ní zacházíme ironicky, je podstatou našeho bytí, naší přítomnosti ve světě. A nakonec my sami žijeme pro věčnost, tváří v tvář věčnosti. Je velmi dobře, že jste takto reagoval na svého kolegu.

SM: Podvědomě jsem uvažoval zhruba stejně. Vysvětlím, proč si to myslím. Moderní lidé jsou zvyklí spěchat. Dokonce i velké korporace píší své nejvzdálenější plány maximálně na pět let. A nikdo je nebere vážně. A to, co se nyní děje s naší zemí a s námi všemi, má plánovací horizont nejméně 50 let. Nebo možná navždy. A lidé, kteří se nyní tváří směšně nebo rozpačitě, to kategoricky nechtějí přijmout, nechtějí přemýšlet v horizontu 50 let nebo dokonce pěti let. Říkají: Teď musím toto nebo ono. Chystám se do Chorvatska a musím se obrátit na druhou stranu a projet tím zatraceným Finskem. Co je to za dobu? Vypadá to, že dobrý, vzdělaný, inteligentní, čestný a poctivý člověk se zbláznil. Co s ním dělat?

AD: Odbočme trochu od přízemních otázek a podívejme se, jak moc se tento prostor stále více zmenšuje. Dříve se říkalo “teď” a myslelo se tím pět let. Pak začali říkat “teď” a mysleli tím rok nebo dva. V době TikToku, sociálních médií a všeho, čemu říkáme “teď”, se postupně zmenšuje i rozsah “teď”. Co bylo včera a co bude zítra, to už patří věčnosti. Nás se to netýká. Před cestou do Chorvatska, po cestě – nic takového neexistuje. A je tu jen samotný okamžik a přípravný postup, nákup jízdenek. Když odtrhneme oči od dálky, uvidíme, že se čas zrychluje, že zrychlujeme existenci. Dochází k roztříštění naší pozornosti. Ještě více je to patrné u mladých lidí, kteří jsou na sociálních sítích. Dnešní trend v TikToku si pamatují, ale včerejší trend – když se jich zeptáte, kdo je Morgenstern, nikdo si už nevzpomene. Nebo si vzpomene na toho nejzaostalejšího, nejkonzervativnějšího.

SM: Jako vy a já.

AD: Nebo si ho už pamatujeme a myslíme si, že je někdo. A dnešní mladí, pokud to není teď, není to trendy. Ale je tam taková úžasná nová Maga Kaifová, jmenuje se Magomed Magomedov, zpěvák z Dagestánu a je to někdo. Ale je to naprostý idiot. Pravděpodobně ještě hloupější než Morgenstern. Ale už je trendy. Má jednu hloupou písničku. Ta je tak pitomá, že si všichni myslí, že v porovnání s ním jsou určitě chytřejší. A proto je tak oblíbený.

A tato rychlá změna z trendu na trend ve skutečnosti ruší nejen věčnost, ale dokonce i samotný čas, historičnost, konzistenci. Pokud budeme v tomto procesu pokračovat, změníme se v jiný živočišný druh. Proto je to, co se děje v rámci NWO a co začalo před čtyřmi měsíci, zásadní změnou v dějinách. A to jak ve střednědobém, tak v dlouhodobém horizontu a ve zcela zásadní perspektivě. Nedávno jsem diskutoval s několika velmi seriózními lidmi o tom, kdo způsobil Speciální operaci na Ukrajině (SOU). To není tak samozřejmá otázka. Někteří říkali, že ji vnutili Američané, jiní, že ji vyvolali Ukrajinci. Někteří říkají, že jsme to začali my. A já mám na ten začátek jinou odpověď, možná ne tak samozřejmou: že to začalo samo od sebe.

SM: To je výborně řečeno. To se mi líbí.

AD: Něco se rozjelo a teď už je jedno, kdo s tím začal. Je to na stole a rozhodně se to nedá odvolat. A teď musíme přemýšlet o tom, co to znamená, k čemu to vede, když vyhrajeme, co bude dál. Pokud přijmeme, že to začalo, pak to budeme reflektovat: Co se rozběhlo a jaké to má důsledky? Už to stačí na důležitý a zajímavý rozhovor.

SM: Politici žijí a pracují v kontextu rychle se měnící doby a musí se pořád rozhodovat. Ale vy a já si o tom můžeme promluvit v klidu a beze spěchu. Vžijte se do Putinovy situace. Zdálo by se, že ani ne z hlediska filozofie, ani ne z hlediska věčnosti, ale prostě z hlediska nepříliš hlubokých ruských dějin nejsou čtyři měsíce vojenského tažení na Ukrajině ani začátkem, začala první fáze bojů. Jde o takové vzájemné poměřování. Zároveň si myslím, že všechny průzkumy veřejného mínění, které jsou položeny na stůl vrchnímu veliteli, jsou o tom, že už pozorujeme určitou emocionální únavu, vyhoření. Právě teď je váš rating, Vladimíre Vladimiroviči Putine, na vrcholu 81 %, ale po Novém roce se dostáváme do rizikového pásma. Když už mluvíme o čase TikToku, máme na mysli tohle. A ti, kteří jsou na druhé straně bojů, jak se říká v Donbasu, v Německu, ve Francii a ve Státech, to mají ještě těžší. Jaké čtyři měsíce? Myslí si, že se to rozhodne během dvou týdnů.

AD: Kdo myslí takto, tak nás opravdu nezajímá, protože je někde úplně jinde. Čím více přemýšlejí v malém a v kratších úsecích, ve fragmentech, tím je to pro nás výhodnější. I ve střednědobém horizontu budou dělat hloupé kroky. A v tomto ohledu mám větší obavy, když my sami začneme uvažovat tímto způsobem.

Co dělá Putin? Kdo je Putin? Ten je úplně pochopitelný. Každá jeho akce, jeho strategie, vše je jasné v kontextu. Po celou historii ruských dějin, od Vladimíra Svatoslava (978—1015) až po Vladimíra Putina, jsme měli takovou zajímavou postavu Volotomona Volotomonoviče (*pozn: český král Ječmínek*), který představoval dokonalého vládce. Byl popisován jako obr. A jeho jiné jméno bylo Volodimer Volodimerovič. Putin je zapsán hluboko v ruské mytologii. Čteme-li "Knihu holubic", pak mezi Volotomonem Volotomonovičem a carem Davydem Jevsejevičem najdeme Volodimera Volodimeroviče jako velkého ruského cara, cara carů.

A v tomto kontextu Putin vede velkou zemi, která má obrovskou historii, která má svůj vlastní smysl, která má svá hnutí, své porážky, svá povstání. A samozřejmě je na úrovni NWO naprosto pochopitelný. Kateřina II. – první dělení Polska, druhé dělení Polska. Alexej Michajlovič – vykoupení levobřežní Ukrajiny z Litevského velkoknížectví, Vladimir Vladimirovič Putin – počátek SOU. Všechno je jasné, s kým jsme ve sporu, jaký je poměr sil, kdo je rozhodující car, kdo je dobrý car, kdo je zlý car, kdo začal válku, kdo ji dokončil, kdo zahájil zvláštní operaci. Z dlouhodobého hlediska je vše, co se děje, zcela jasné.

SM: A vypadá to naprosto normálně a nepřekvapivě.

AD: Naprosto správně. Neklidná doba je obdobou Gorbačova a Jelcina. Putin ukončil toto smutné období, což je analogie k naší historii. Bylo to kdysi těžké: Poláci obsadili Moskvu, seděli v Kremlu a spoléhali se na maloruské zrádce.

SM: Každý retrospektivní pohled do ruské historie dodává důvěru v dnešek i zítřek a vnitřní klid. Že je vše pod kontrolou a není se čeho obávat. V podstatě vše probíhá tak, jako vždy. Chtěl bych náš rozhovor ještě více vyostřit a rád bych probral několik aktuálních otázek. Konal se koncil Ukrajinské pravoslavné církve, který někteří u nás obhajovali, jak mohli. Tedy slovně jej obhajovali. A nyní pořádají svůj rozkolnický sněm, který nemohu nazvat jinak. Zde vyhlásili odluku od Moskvy a našeho patriarchy. Nyní jsou obě církve oddělené. Jelikož je naše mediální prostředí v drtivé většině přísně sekulární, nikdo si této zprávy nevšiml. Zdá se mi, že tato zpráva je typem zprávy, která rezonuje ve věčnosti. Nebo alespoň rezonuje v průběhu staletí. Co si o tom myslíte?

AD: To je velmi důležitá otázka. Není to nic nového, pokusy o vytvoření západoruské metropolie se v našich dějinách opakovaly. A to je to, s čím se potýkáme, opakuje se to stále dokola. Ale v tomto případě bych to nedramatizoval. Protože speciální operace je na začátku. Otázka kanonického území církve je ovšem v tomto případě bohužel řešena zásadou: *cuius regio, eius religio*. Platí, že "kdo vládne, ten určuje vyznání". V době protestantské reformace tak němečtí kurfiřti rozhodovali o tom, co má být v tom či onom území, v tom či onom vévodství katolictví nebo protestantství. Kníže je protestantské víry? Protestantismus tedy funguje jako státní náboženství. Je německý katolický kníže, to znamená, že bude existovat katolický stát. Až dokončíme speciální vojenskou operaci, pak se budeme bavit o tom, kdo je zde autokefální, a kdo ne.

SM: Ukrajinci by se tedy neměli hrnout k jinověrectví?

AD: Ano, je to tak. Především je třeba si uvědomit, že tito lidé jsou jednoduše vzati jako rukojmí. To je takový "stockholmský syndrom". Když jsou lidé drženi jako rukojmí, mnozí se z hrůzy postaví na stranu teroristů. Nyní je na Ukrajině skutečný nacismus, není tam vůbec žádná svoboda. Proto byli tito lidé vzati jako rukojmí a dostali ultimátum, že musí vyjít ven. Za nimi stojí jiní se samopaly. Proto by se jejich slova neměla brát vážně. Někteří mají stockholmský syndrom a někteří se tímto způsobem jen zachraňují před smrtí.

Myslím, že to nemusíme dále dramatizovat. Zvláštní vojenskou operaci bychom měli vést metodicky a

v rytmu, který je nezbytný. A po osvobození Ukrajiny na tuto otázku zapomeneme. Jednou se křesťané sejdou na koncilu a řeknou. Na předchozích koncilech to tak zpackali, že teď nevíme, kdo měl pravdu a kdo ne, a co opravdu bylo pravoslavné. Vše, co se nyní, v době probíhající vojenské operace, říká ze strany ukrajinské části pravoslavné církve, je "jako by nikdy nebylo". Je třeba jim rozumět, lidé byli vzati jako rukojmí. Tuto církevní debatu můžeme utnout a v klidu pokračovat v SOU. Pak se vše zase urovná.

SM: A kde jsou asketové, kde jsou mučedníci pro víru? Chápu, že každý je rukojmím. Ale že by se mezi všemi biskupskými účastníky koncilu nenašel ani jeden, který by jim plivl do tváře?

AD: Nemůžeme požadovat, aby lidé byli svatí. Jsou, jací jsou. Tak to je.

SM: Svatý papež Marcellin tam tedy nebyl?

AD: Křesťanských mučedníků a novomučedníků bylo samozřejmě mnoho. Bylo jim také řečeno, aby se poklonili bezbožné bolševické vládě. Řekli: "Ne, já budu mučedníkem." Takoví lidé byli. A docela nedávno tam byli také. Takoví lidé asi nyní nejsou. Možná se to změní. A nevím, jestli by se takoví lidé našli například v našem moskevském patriarchátu. Otočme list. Nyní je u nás v Rusku situace únosná, ale pokud se to otočí, přijde car Antikrist. To už přece bylo dávno předtím. A ten car řekne: "Pojďte a plivněte na svá svatá místa. Vylezu sám na kříž, a teď máme takového perfektního zpěváka…"

SM: Takový zpěvák určitě existuje…

AD: A musíte uznat, že ten zpěvák bude makat naplno. A někdo bude jistě šlapat vodu a většina jistě nebude pobouřena. A někdo se zase postaví za křesťanství a půjde na smrt. To je čas zkoušek a víry. Pokud je pro vás Kristus méně důležitý než váš vlastní život, pak jste křesťan, nikdo vám toto právo nebere, ale vy sám se o něj připravujete. Všichni jsme hříšníci, slabí, musíme činit pokání.

Chápu, že to ukazuje určitý stav víry. Důležité však je, že nejsme jediní, kdo se bojí tohoto konfliktu. Ve skutečnosti je ukrajinská identita, včetně pravoslavných a kněží, již třicet let hypnotizována, a to pravidelně od rána do večera. Jste nezávislý národ, jste nezávislý národ, Rusové jsou nepřítel. A tak když zůstaneš pravoslavným člověkem, Ukrajincem, nakonec se z toho prostě zblázníš. To funguje málem na úrovni biologie, je to jako otrava. Samozřejmě můžete člověka násilím nadopovat přes LSD a požadovat po něm, aby mluvil správně, odpovídal na otázky, složil zkoušku. Je však nepravděpodobné, že by to fungovalo.

Za těch třicet let vedla rusofobní propaganda podporovaná Západem, rasistická a neonacistická propaganda k tomu, že skutečně rozkládala lidi na chemické úrovni. Proto bychom měli být shovívaví. Ve skutečnosti nebyla sovětská propaganda o nic méně intenzivní. Tehdy ale v kostelech nebyli mladí lidé, naše kostely zachraňovali jen staří lidé. Je tedy možné vzpomenout si i na velmi nedávnou minulost. Pamatujeme si, že když byl Sovětský svaz, křesťanství neexistovalo. A bylo nemožné být křesťanem. A lidé se tomu smáli. A pokud někdo začal chodit do kostela, pohlíželo se na něj přinejmenším s despektem. Poté následovaly závažnější metody převýchovy. Někteří se s tím smířili, jiní ne.

Zdá se mi, že na jedné straně musíme být pevní ve své víře. Z toho si vezměte ponaučení pro sebe: Co bych dělal, kdybych byl biskupem nebo knězem? Víme, že když tato noční můra začala, mnoho lidí k nám jednoduše přeběhlo. Úžasní kazatelé, jako otec Andrej Tkačev, génius, skutečný maloruský pravoslavný kněz. Ale on se přestěhoval k nám, utíkal před tím satanismem, který se zavedl po Majdanu. A nyní pokračuje ve svém živém, ohnivém kázání, které je živější než u mnoha našich

tradičních ruských velkoruských kněží. Cítil toto zlo, čelil mu. To, o čem mluví, je pro něj otázkou života a smrti.

SM: Vyzkoušejte si svou toleranci na jiném příkladu. Pokud jde o víru, záležitosti církve, rozumím. Jak je to ale s tolerancí k politické neloajalitě uvnitř země? Nebudu jmenovat vzdělávací instituci, kde takový velmi lokální skandál vznikl. Dne 25. února, vysoká škola, velmi módní, s vysokým ratingem, kreativní univerzita a jeden z jejích učitelů napíše na Facebook příspěvek s obrázkem: Putin je padouch, začal zločinnou válku. A všechna ta krása kolem. Ačkoli je stále lektorem na federální univerzitě, je ve skutečnosti státním úředníkem. Druhý den mu nejspíš řekli, ať se z toho vyspí a strhne to z cesty. Sundal ji. Ale internet si to všechno pamatuje. Nyní příběh vyplul na povrch. Otázky se nekladou ani tomuto muži, ale spíše rektorovi školy: Milý soudruhu, co s tím? A tak říká: Lidé byli na rozpacích, musíte to pochopit a odpustit. Čas uplyne a oni si jistě uvědomí, že máme pravdu. Není třeba, abyste je nechali bičovat. Otázka: funguje nebo nefunguje taková tolerance? Do jaké míry to funguje? Kolik času tomu máme věnovat? Lidé pracují se studenty, s lidmi, jejichž vědomí, myšlenky, názory jsou na nejodpovědnější úrovni, ve fázi formování. A jedno slovo, jeden úsměšek může všechno změnit. Je možné být tolerantní?

AD: Vše záleží na kontextu. Podle mého názoru je situace mnohem horší než ta, kterou jste popsal. Pokud nějaký učitel, i za předpokladu, že se nic nestalo, 25. února – kdy si drtivá většina lidí byla jistá, že jde buď o nedorozumění, nebo že se to brzy srovná, nebo že to prostě ze setrvačnosti ještě nejde – on poslouchá Ohlasy Moskvy, čte povolené Nové noviny, které vydává nositel Nobelovy ceny, žije celý život v tomto duchu, v této zcela svobodné situaci, nadává na svou zemi, vysmívá se svému lidu… Tak to je.

SM. A tak to u nás taky vypadá.

AD: Všude ho za to chválí, dávají mu granty, nosí ho na rukou. Studenti přikyvují, co mohou dělat. Je to učitel, má autoritu. A netušil, že jednoho dne, 24. února, to všechno, tedy celý jeho život, skončí. A nyní má být oslavována speciální vojenská operace. Ale já si myslím, že naši lidé nejsou přesvědčení liberálové. Jsou to oběti zombifikace, ale jsou to pořád naši lidé. Po desetiletí jsme také byli hypnotizováni, že Rusko je nedorozumění, že existuje jen Západ, že bychom se měli řídit liberálními hodnotami. Stále máme celá ministerstva, celá odvětví, celé segmenty státní správy, nejen toho ubohého učitele, který se prostě nemohl vzpamatovat. A bylo by naivní si myslet, že se přes noc všechno změnilo. My dva to možná chápeme, protože vidíme historické milníky. Protože se díváme, aniž bychom se zapojili do tohoto momentálního dění. A tak po deseti letech poslouchání "Jekotu Moskvy" (*překl: naše "rádio Jerevan" za komunismu*) věříte tomu, co tam říkají. A svět bude pořád takový, viz případy kolem vás. Půjdete od jednoho Jeana-Jacquese (*Pozn. překl: Román Grimmelshausena: Dobrodružný Simplicius Simplicissimus*) k druhému, nebo kamkoli, kam se teď jezdí, a potkáte úplně stejné posluchače Echa Moskvy. Otáčejí vypínačem, nebo otevírají na svých iPhonech deník Novaja Gazeta.

Je to masová hypnóza, že Západ je cílem, Rusko je jeho periferií. A prý jsme jakási nově vznikající demokracie, která se chce stát také Západem. A na tomto způsobu výuky, na tomto způsobu života, na tomto způsobu je postaveno celé naše vzdělávání. Nejen tento ubohý profesor, ale veškeré naše vzdělání. Ve vysokém školství jsem se angažoval poměrně hodně, vedl jsem katedru na Moskevské státní univerzitě. Mohu říci, že toto je paradigma našeho vzdělávání.

SM: Proto jsem se ptal, co s tím. Můžete mi dát recept?

AD: To je vážnější otázka. U nás je celé paradigma západní, protože všechny naše obory – sociologie, antropologie, historie, psychologie, kognitivní vědy, politologie – vůbec celá škála humanitních věd

na všech univerzitách byla založena na kopírování západních zdrojů. A my najednou chceme, aby si naši učitelé jednoho dne uvědomili, že se vše změnilo a vzniklo paradigma slavjanofilské? Ano, tato doba přišla. Ale zatím si to lidé neuvědomují. To je fakt.

A také se domnívám a znovu vyzývám k toleranci, protože nyní jsou tito lidé zombifikovaní. Jsou vlastně v jistém smyslu nakažení a naše akademická obec, naše učitelská obec je nositelem liberálního viru. Podobně jako bojovníci praporu Azov, který je v Ruské federaci zakázán. Liberalismus se zde snoubí s nacismem a rusofobií. Náš liberalismus je kombinovaný s rusofobií, ale bez ukrajinského nacismu. Nicméně tato ideologie je velmi podobná. A náš vzdělávací systém je na této ideologii postaven již od 90. let.

Nyní vybíjíme nešťastné ukrajinské extremisty z děr a ze sklepů. Ale ve skutečnosti v naší společnosti založené na kolektivním vědomí Západu, tato ideologie je tu v plném proudu už třicet let. A my neseme její důsledky. To, co se stalo 24. února, dnes nikdo nechápe. Proto říkám, že operace začala sama od sebe. Protože ani ti, kteří k tomu formálně dali souhlas, zjevně nemohli jednoduše pochopit, co dělají. Abyste pochopili, co dělají, musíte jednou provždy zahodit všechny průzkumy veřejného mínění, hodnocení, představu o volbách a kvótách. Když přijde čas pro dějiny, všechno se to roztrhá a vyhodí do popelnice se všemi nalajnovanými aktivitami mládeže, se všemi plány, se stranickými kvótami. Vůbec nic takového neexistuje.

Když si Žirinovskij uvědomil, že nastal konec, udělal správnou věc a zemřel. Protože tato éra skončila. A tato nová éra vyžaduje obecně zcela jiný přístup. Tam, kde to všechno bylo dříve, v paradigmatické sféře věd, přinejmenším v humanitním chápání, v politologii, ve filozofickém chápání Ruska a jeho role ve světě, jeho vztahů se Západem, podstaty jeho společnosti, jeho dějin – to všechno se musí změnit. Ale na to není nikdo připraven. A proto bych litoval některé z těch výrostků, kteří něco řekli v nevhodnou dobu, nebo je špatně odhadli. Protože jde o opravdu vážnou věc.

Stále nám vládnou lidé, kteří se rozhodli a nechápou, co z toho vyplývá. Řekli A, a na to navazuje B. A to A je pro ně jednoduché B. A nemají ponětí o tom skutečném B, které je tady, o které opravdu jde, a už v něm žijeme. Těmto lidem jde pořád jen o to minulé A. Takže vyřizovat si účty s takovým člověkem, to je všechno hádka o minulé A nebo ne-A. Všechno k tomu už bylo dávno řečeno. Nyní nastala nová doba, nového B. Společnost však na toto B není vůbec připravena.

SM: Vyrovnávat se s konkrétním člověkem, s konkrétním hlupákem – to je nejen hloupé, ale i nehumánní, prostě neproduktivní. Je to ztráta času. Co si myslíte o technologii, která byla testována po tisíce let a kterou mimochodem názorně předvedl Vladimir Putin, jenž přivedl všechny členy Rady národní bezpečnosti mimo kamery a donutil všechny nahlas vyslovit právě tento symbol víry v budoucí vítězství ve speciální vojenské operaci? Přemýšleli jsme, proč se to všechno děje. A pohled na ty vysoké hodnostáře státu byl opravdu žalostný. Někteří z nich vypadali přímo děsně, na rozdíl od spokojeného Dmitrije Anatoljeviče (Medvěděva). Ostatní byli v šoku, ale nějak se s tím vyrovnali. Možná by mělo smysl, aby vzdělávací systém dělal totéž ústav po ústavu, akademii po akademii: podepisujeme dopisy, chodíme na shromáždění, skandujeme, mluvíme a říkáme, že s fašistickou verbeží nebude slitování. Prověřeno staletími.

AD: Myslím, že je to skvělé téma. Ale to všechno se týkalo doby A. Byla to bitva. Ve skutečnosti náš prezident, vrchní velitel, vzal svůj vlastní doprovod jako rukojmí a přinutil je podepsat to A. Ať chtěli, nebo ne, podepsali to. To je začátek vojenské operace. A v tu chvíli jim bylo všechno jasné. Poté pozval podnikatele a požádal je, aby dali své podpisy na to A. Pak pozval sdělovací prostředky, někteří podepsali, jiní odešli. A to je v podstatě to, co se týče A, prvního akordu, prvního dějství, prvního aktu tohoto obrovského dramatu SOU, které má prostě kolosální objem, vše se odehrálo přesně tak, jak popisujete. Náš vrchní velitel se stal součástí elity, která je spojena především s

mocenskými strukturami a byznysem, politikou a informacemi. A on řekl: “Já jsem vrchní velitel. Všichni souhlasili. Takže tady jsem jako vrchní velitel na základě svého hlavního velení a vy se tady podepisujete.” To je vše.

To se projevilo v kontextu Západu. Všechna jejich aktiva, všechno jejich patolízalství, všichni okamžitě změnili svého páníčka. Nemají kam utéct. A tak hoši, začněte znovu. Svou pozici jste si zařídili zde, svůj majetek jste pravděpodobně uložili někde jinde, ne zde. Nyní si tu akci zopakujte. Vymazání západních podílů a ponechání místních podílů, pokud si je předplatíte. A celá operace A proběhla bezchybně, přesně tak, jak jste popsal.

Když se však dostaneme do bodu B, tyto metody již nefungují. Vůbec nefungují. Jedná se totiž o velmi rychlou přípravu na mimořádnou, nouzovou situaci, která je jednostupňová. Prvním z nich je rozhodnutí o SOU. Všichni se přihlásili, skvělé, přijali jsme to. Další věcí je, jak se v nových podmínkách chovat v SOU. Tohle můžeš, tohle ne. Nemůžete vyběhnout během programu s bannerem na prvním TV kanálu a kázat, co chcete nebo nechcete; nikoho to nezajímá. Nemůžete oslavovat nacismus nebo Bidena, našeho nepřítele, jako v Echu Moskvy nebo v Nových novinách. A tento rok si nemůžete dělat legraci z prezidenta a jeho lidí na akci Silver Rain, je to zakázané. Ale vše ostatní je povoleno. O to šlo především. Ale tady jsme začali a oni řekli: Tohle je princip a zbytek je na vás, co chcete. Podepište to. Toto je náš prezident.

A tady jsme se dostali do bodu B. Ale tohle je něco jiného. Na začátku bylo jiné písmeno. Bylo to A, a teď je to B. A my zde musíme použít mnohem složitější a hlubší mechanismy.

SM: Zabývali jsme se vládnoucí vrstvou. Tam bylo všechno jasné. I když ve skutečnosti je mnohem širší. Všichni tito lidé, navíc střední třída, byli vynecháni z politického rámce přijímaných rozhodnutí, a tím i z celého příběhu. A to B, o čem to je?

AD: Šlo o to, zda začít, nebo nezačít. Když jsem už začali, tak musíme jednat v extrémních situacích. Podívejte se, jak na začátku mluvili Lavrov, Zacharovová. Ti, kteří souhlasili s A, provedli vše bezchybně. Sešli se, přestavěli modely, vyhlásili smutek v prvních dnech, kdy ještě nebyly žádné skutečné oběti. Zrušili všechny druhy zábavy. Všichni se ale přihlásili do A jako do krátkodobého plavání na 50 metrů. Uplave se těchto 50 metrů, doplujeme ke břehu a vše se vrátí zpět na břeh v nových podmínkách, ale tím nouzová situace končí. Byla to tehdy naléhavá situace.

A protože uplynuly čtyři měsíce a my mluvíme o tom, že dnes jsme díky Bohu dobyli 300 metrů donbaské země a zbývá ještě nezměrné množství. A rozsah ostřelování se zvyšuje, naše regiony přiléhající k Ukrajině, od Belgorodu po Rostov, včetně Voroněže a Kurské a Brjanské oblasti, vše je nyní pod palbou. Ve skutečnosti tedy nejsme na konci. A lidé si začínají uvědomovat, že to nikdy neskončí. Pokud hurikán pomine, budeme moci stavět. Nebude to tak. Teď platí, že hurikán bude naším způsobem života. Tomu se říká B. Jak přetvořit naše vědomí, že konflikt se Západem není prkotinou, ale trvalým jevem. Že jsme prostě vyřazeni z tohoto globálního systému, ne dočasně, ne při rozhodování o našich cílech na Ukrajině, ale obecně. Že teď vlastně musíme dát vážnější odpověď, co na Ukrajině děláme, proč jsme přijeli. Na to máme odpověď v prvním kole, které jsme provedli. Všechny tam denacifikujeme a demilitarizujeme. Pro začátek skvělá odpověď, jak začít.

Ale teď už to prostě nestačí. *A ukazuje se, že musíme dát odpověď na to, jak žít mimo Západ, ekonomicky, ideologicky, technologicky, finančně, z hlediska vzdělání. Už nemůžeme převzít jejich model a aplikovat ho v naší zemi, protože podle tohoto modelu jsme zločinci, nepřátelé, spodina a tak dále. Učebnice psané moderním liberálním západním feministickým postmodernistickým jazykem už prostě nemůžeme používat. Protože to bychom se vychovávali k nenávisti k sobě samým.*

Tak to je, také v ekonomice, v plánování, ve vzdělávání, v kultuře. Protože celá naše kultura, vy i já,

víme, že se pokouší dělat něco v tomto směru, tak si úplně ničíme náš normální život. Tím je naše kultura zcela prostoupena jedem liberální postmoderny. Ve skutečnosti je to rasismus a neonacismus. Pouze liberální, tedy bez oslavování konkrétního národa. Ale rusofobie je vstupenkou do této kultury. Pokud nejste rusofob, nepatříte do klubu. A pokud svou vlast a národ stále milujete, tak jste prostě skončili.

SM: Takže ve skutečnosti jsi fašista a šmejd, ale zato budeš odměněn. Otázka je, zde tato mentalita zmizí, nebo ne. Tato idea je pořád v naší vládnoucí elitě. Je jasné, že naděje umírá poslední. Mimochodem, moji přátelé popsali Petrohradské ekonomické fórum jako setkání lidí, kteří doufají v to nejlepší. Stejně všechno jednou skončí, se ztrátami, s bolestí, ale tak to je. A je tu také jedna filozofická otázka. Předpokládejme, že v zimě Putin srazí Německo a Evropu na kolena, odřízne jim plyn, řekněme, že jim přestane dodávat inertní plyny, kovy vzácných zemin. Pšenice a všechno ostatní. Pochopí, kdo je drží pod krkem. Ale jsou to racionální lidé, Západ je racionální místo. Přijdou, budou se kát, řeknou, že vstoupili do vaší situace, ano, opravdu, rozdělme Ukrajinu a začněme žít společně. Mám ale otázku. Jsou vnitřně, z hlediska hodnot, pohledu na svět, připraveni hrát s Ruskem a Putinem podle nových pravidel? A do jisté míry i znovu důvěřovat Putinovi. Jak to je?

AD: Především, pokud jde o Německo, upřímně řečeno, nemyslím si, že bychom Evropu srazili na kolena. Ale pokud jsou ochotni s námi mluvit o Ukrajině, že my máme Ukrajinu a oni mají například plyn, je to dobře a my bychom s nimi měli jít na dohodu – dát jim plyn a vzít si, co je naše.

Ale co se týče Fóra, moje dcera Darja (*Pozn. překl: Zavražděna dne 21.8.2022*) tam byla a říká, že to byla naprosto úžasná show. Ruská elita přijela na toto fórum, jako vždycky, a poslední desetiletí tam jezdí jako na pobočku Davosu, aby uzavírala obchody, mluvila se západními investory a mohla se před někým hezky předvádět. Nejdůležitější a nejváženější osobností, kolem níž se vše točilo, byl velvyslanec nebo premiér Středoafrické republiky. Všichni se hrnuli na jeho přijetí, protože byl jediný státník, zatímco všechny ostatní delegace byly na nižší úrovni než Středoafrická republika. Číňané tam nebyli z jiných důvodů, protože bojují proti koronaviru.

A ve skutečnosti se naše elita setkala tváří v tvář s premiérem Středoafrické republiky, sama na tomto fóru, namísto obrovského množství globalistické elity. S nefunkčními kartami, s odříznutými účty, tedy ve stavu, který je pro ni zcela nový a byli konfrontováni s realitou. A to nezvládl nikdo z nich, kromě vlastenců, kteří na to byli připraveni. Byly tam malé skupiny, vlastenecké, byli tam lidé rozumní a byli tam i rozumní lidé z elity, ale většina z nich byla v duševním stavu, jako by byli nafetovaní. Byly tu věci, které se zdály být pořád stejné, zdi petrohradského fóra, pracovní sekce, stejně tak bylo všechno organizováno, skvěle, jakési večírky, zábava. Všechno jako dřív. Ale chybí jen jedna věc – ta nejdůležitější. Tedy místo globálního, mocného Západu, k němuž je třeba vzhlížet, tady byl velvyslanec, premiér Středoafrické republiky. To byl ten nejvyšší hodnostář.

Znamená to, že ti lidé stále blouzní, tedy naše elita. Už je tady epocha onoho mytického cara a oni se stále chovají jako dřív. I když ve skutečnosti (Darja byla na uzavřené recepci Fóra) jsou lidé upřímní až tady. Na uzavřené recepci se už uvolnili, sundali kravaty, popíjeli koktejly, poslouchali avantgardní hudbu, najednou se hlásili ke znamení "Z" a k SOU. Moc se mi ten popis líbil. Někdo se probral, podíval se na premiéra, zamyslel se, napil se, pochopil a řekl: No, tak to je ono, ať žije Donbas! A je to velmi dobré. Ve skutečnosti je dobrým znamením, že někdo pokračuje v halucinacích a někdo se halucinací zbavil a vrátil se do reality. Realita je teď taková. Na budově Gazpromu je namalováno písmeno Z, které se večer rozsvítí. Někdo tento nový model přijal. Samozřejmě tomu nerozuměli, nikdo na to není připraven. Ale líbilo se mi, že naši lidé nebyli naštvaní.

SM: Ti hledají svou cestu.

AD: Myslí si: Pojďme teď na to jinak, něco podnikněme… Rusové se dokonale přizpůsobí situaci. Když se přizpůsobí špatné situaci, vlastence to rozzuří. A když se přizpůsobí dobré situaci, dobře dělají, říkáte si: Jak je to dobré, jaká úžasná vlastnost! Začalo SOU a všichni si řekli: No dobře, teď budeme takoví. A pokud ano, je to tak. Mimochodem, někteří lidé po návratu z tohoto fóra ještě neztratili své kritické pocity a někteří si sbalí kufry a pokusí se nějak zmizet z radaru, začít někde jinde. Protože to je jediná cesta, kterou se to bude ubírat. I kdybychom srazili na kolena celý Západ, nechali ho vyhladovět, neznamená to, že všechno skončí. Situace se bude vyhrocovat.

Dalo by se říci, že SOU není mimořádná událost, ale způsob života. *Vstoupili jsme do SOU, je to jako taková řeka. Vstoupili jsme do něj a proudíme v něm. Toto je epochální doba, toto je naše historie. To je historie, kterou jsme začali dnešní rozhovor. Zdá se mi, že čím dříve nám to dojde, tím dříve si uvědomíme, že už jsme v bodu B. A že není třeba řešit přechod z bodu A do bodu B.* Vladimír Vladimirovič Putin nepotřebuje předvolávat šéfy univerzit. A už vůbec ne, když potřebuje mluvit filozofickým jazykem, což je něco úplně jiného než škola.

SM: Náš program se blíží ke konci. Bylo to bylo skvělé, jako vždy. Alexandr Dugin, ruský filozof.

Autor: Alexandr Dugin

ZDROJ